Світає...
Так тихо, так любо, так ніжно у полі.
Мов свічі погаслі в клубках фіміаму,
В туман нагорнувшись, далекі тополі
В душі вигравають мінорную гаму.
Світає поволі...
Так тихо, так любо, так ніжно у полі.

Світає...
Все спить ще: і поле, і зорі безсилі,
Лиш птах десь озвався спросоння ліниво,
Та пень обгорілий, мов піп на могилі,
"Безсмертний, помилуй!" — кричить мовчазливо.
Видніє щохвилі.
Все спить ще: і поле, і зорі безсилі

Світає...
Промінням схід ранить, ніч, мов мечамії.
Хмарки золоті поспішають. на битву.
Безмовні тумани тремтять над полямн.
І з ними стаю я на ранню молитву:
О зглянься над нами!
За що нас ти раниш у серце мечами?

1914-1916